

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2012/0167 van 25 april 2012
in de zaak 1112/0264/A/4/0230

In zake:

de heer ■■■■

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Jo DRIESSEN
kantoor houdende te 3700 Tongeren, Sint-Catharinastraat 54
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **LIMBURG**

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 24 november 2011, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Limburg van 6 oktober 2011.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lanaken van 4 juli 2011 verworpen.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij de stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het bouwen van een carport.

Het betreft een perceel gelegen te ■■■■ en met kadastrale omschrijving ■■■■3.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 21 maart 2012, alwaar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Nathalie DE CLERCQ heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jo DRIESSEN die verschijnt voor de verzoekende partij en mevrouw ■■■ die verschijnt voor de verwerende partij zijn gehoord.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. FEITEN

Op 1 februari 2011 dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van Lanaken een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor de bouw van een carport.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 1 september 1980 vastgestelde gewestplan 'Limburgs Maasland', gelegen in woongebied.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 11 april 2011 tot en met 11 mei 2011, worden twee bezwaarschriften ingediend.

De intergemeentelijke dienst ZOLAD+ brengt op 11 maart 2011 een gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lanaken weigert op 4 juli 2011 de stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een carport op grond van volgende overwegingen:

“ ...

Motivatie college van burgemeester en schepenen

OVERWEGEND GEDEELTE

(...)

Toetsing aan de regelgeving en de stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften

- Overwegende dat het ontwerp niet voldoet aan de algemene stedenbouwkundige voorschriften en de vigerende normen; dat de bouw zones en hoogten niet gerespecteerd worden in navolging van de bebouwing in de omgeving;

Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

- Overwegende dat door de vorm en de afmetingen van het perceel en door het samengaan met de omringende percelen en bebouwing, het voorgestelde niet aanvaardbaar is, gezien de ligging achter de woning van de aanpalende eigenaar;
- Overwegende dat het inplanten van dergelijk gebouw langsheen de erfscheiding een te zware hypotheek op de bezonning en het woongenot van kwetsieuze eigendom legt en het evenwicht tussen de percelen verstoort;
- Overwegende dat de uitgevoerde bouwwerken om deze redenen afbreuk doen aan de belevingswaarde van de woonbuurt en de goede aanleg van de plaats in het gedrang brengen;

- *Overwegende dat het ruimtelijk evenwicht tussen de percelen bijgevolg verstoord raakt en het woongenot van de omwonenden wordt geschaad;*
(...)

Algemene conclusie

- *Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen inzake ruimtelijke ordening.*

Het voorgestelde ontwerp is niet bestaanbaar met de goede plaatselijke ordening en past niet in zijn onmiddellijke omgeving.

BESCHIKKEND GEDEELTE

ADVIES

- *De weigering kan afgeleverd worden voor het bouwen van een carport.*

...

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 29 juli 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 16 september 2011 stelt de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar voor het beroep niet in te willigen en de vergunning niet te verlenen.

Na de hoorzitting op 20 september 2011 beslist de verwerende partij op 6 oktober 2011 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren op grond van volgende overwegingen:

“ ...

Gelet op het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 16 september 2011;

Gelet op de wens van de beroeper om gehoord te worden; dat alle partijen werden opgeroepen; dat op het onderhoud van 20 september 2011 de heer [REDACTED] (aanvrager) is verschenen;

Gelet op de opmerkingen van aanvrager geformuleerd tijdens de hoorzitting, die werden besproken en in overweging genomen door de deputatie alvorens te beslissen over het beroep;

...

Overwegende dat naar afmetingen en vorm het perceel van aanvrager een uitzonderlijke configuratie heeft; dat in oppervlakte bijna de helft van de achtertuin gesitueerd is achter het rechts belendende perceel; dat met een totale perceelsdiepte van 23.38m en een woning met een bouwdiepte van slechts circa 7m er op dit belendende perceel een vrije open achtertuin is van circa 12.50m diep;

dat de inplanting van de carport zich integraal achter dit belendende perceel situeert;

Overwegende dat vanuit ruimtelijk oogpunt de voorgestelde inplanting van de carport niet kan worden aangenomen; dat inzake uitzicht de constructie met een hoogte van 3m tot op 1m van de onderlinge perceelsgrens een grotere last legt op dit belendende perceel dan op het eigen perceel; dat de carport te dicht achter de gangbare bouwzone op dit belendende perceel staat; dat het ruimtelijk evenwicht tussen de aanpalende percelen verstoord raakt;

dat de argumentatie van het beroepschrift niet kan worden bijgetreden; dat bij de beoordeling van de ruimtelijke impact van de carport (afstand tot de belendende woning,

inplanting in langsrichting langs de onderlinge perceelsgrens) wordt uitgegaan van feitelijke onjuistheden; dat ook de beweerde noodzaak van de carport om de eigen woonbehoefte te kunnen invullen, moet worden gerelativeerd; dat rekening houdende met een bestemming van 3 appartementen op kwestieus perceel, aanvrager zowel de lusten als de lasten voor eigen rekening moet houden;
dat reeds in het boven vermelde besluit van de deputatie van 3 juli 2003 de suggestie werd geformuleerd dat een alternatieve inplanting (van de garage) mogelijk is tegen de stallingen achter de aanpalende woning links;
Overwegende dat het standpunt van het college van burgemeester en schepenen wordt bijgetreden;
dat het voorgestelde ontwerp niet verenigbaar is met een goede ordening van de plaats;

Overwegende dat het beroep niet kan worden ingewilligd; dat de stedenbouwkundige vergunning moet worden geweigerd;
...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd op 13 oktober 2011 betekend aan de verzoekende partij. Het verzoekschrift tot vernietiging, ingesteld met een ter post aangetekende brief van 24 november 2011, is tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De verzoekende partij is de aanvrager van de vergunning en kan overeenkomstig artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 1° VCRO als belanghebbende worden beschouwd.

C. Exceptie met betrekking tot de bevoegdheid van de Raad voor Vergunningsbetwistingen

Standpunt van de partijen

In haar antwoordnota werpt de verwerende partij de volgende exceptie op:

“ ...
In het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift stelt verzoeker als volgt :
“OM DEZE REDENEN
En alle andere aan te halen in de verdere loop van de procedure
BEHAGE HET UW RAAD
De bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug over te maken aan de verwerende partij opdat deze een nieuw besluit zou treffen waarin gezegd wordt dat het beroep van verzoeker tegen de weigeringsbeslissing van de gemeente Lanaken dd. 04 juli 2011 gegrond is nu het voorwerp van de aanvraag een niet vergunningsplichtige constructie betreft zodat de gemeente Lanaken niet bevoegd was om hiervoor te oordelen middels een stedenbouwkundige weigeringsbeslissing...”

Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vergunningsbetwistingen in de zin van artikel 4.8.3 § 1 VCRO om zich uit te spreken over de opportuniteit van het afleveren van de door verzoeker nagestreefde vergunning (zie o.m. RvVb A/2011/133, 20 september 2011 (rolnr. 2010/468/A/2/431)), evenmin heeft de Raad de bevoegdheid om zelf een vergunning toe te kennen dan wel aan een overheid een injunctie te geven om een positieve beslissing te nemen (zie o.m. RvVb A/2011/175, 29 november 2011 (rolnr. 2010/695/A/2/641)).

Het verzoekschrift moet dan ook als gedeeltelijk onontvankelijk worden afgewezen in zoverre verzoeker de Raad verzoekt het dossier terug over te maken aan ons college 'opdat deze een nieuw besluit zou nemen waarin gezegd wordt dat het beroep van verzoeker gegrond is nu het voorwerp van de aanvraag een niet vergunningsplichtige constructie betreft'.

...

De verzoekende partij repliceert in haar wederantwoordnota:

" ...

1.

Betreffende de voorafgaande opmerking aangaande de ontvankelijkheid van het verzoekschrift:

Verzoeker heeft de RVVB niet gevraagd om een vergunning toe te kennen of aan de overheid een injunctie te geven om een positieve beslissing te nemen.

Hij heeft enkel gevraagd het dossier terug over te maken aan verwerende partij opdat (= 'met het doel om ' ; hiermee wordt slechts het door verzoeker beoogde doel verwoord)'een nieuw besluit zou worden getroffen waarbij het door verzoeker ingestelde beroep gegrond zou worden verklaard.

Verzoeker heeft de RVVB niet gevraagd verwerende partij te veroordelen tot het nemen van een voor hem positieve beslissing....

De argumentatie van verwerende partij kan alleszins niet beletten dat Uw Raad zijn bij art. 4.8.3 par. 1,2 en 3 verleende bevoegdheden kan uitoefenen:

Art. 4.8.3. §1. Zo de Raad vaststelt dat een bestreden vergunnings-, validerings- of registratiebeslissing onregelmatig is, vernietigt hij deze beslissing. Een beslissing is onregelmatig, wanneer zij strijdt met regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad kan het bestuur dat de vernietigde beslissing nam, bevelen om een nieuwe beslissing te nemen, binnen de door de Raad bepaalde termijn. De Raad kan in dat verband:

1° welbepaalde onregelmatige of kennelijk onredelijke motieven aanwijzen die bij de totstandkoming van de nieuwe beslissing niet kunnen worden betrokken;

2° specifieke rechtsregelen of rechtsbeginselen aanwijzen die bij de totstandkoming van de nieuwe beslissing moeten worden betrokken;

3° de procedurele handelingen omschrijven die voorafgaand aan de nieuwe beslissing moeten worden gesteld.

§2. De Raad kan ambtshalve middelen inroepen, die niet in het verzoekschrift zijn opgenomen, voor zover deze middelen de openbare orde betreffen.

De kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid van de toetsing, door de overheid, aan de goede ruimtelijke ordening wordt steeds geacht een middel van openbare orde uit te maken.

§3. De voorzitter van de Raad is bevoegd tot het nemen van de voorlopige voorzieningen, vermeld in artikel 4.8.13. [De voorzitter kan die bevoegdheid delegeren.]

*Het verzoek is ontvankelijk.
..."*

Beoordeling door de Raad

Op de terechtzitting verklaart de verzoekende partij dat zij enkel de vernietiging vordert van het bestreden besluit en dat zij afstand doet van het meergevorderde.

De aangevoerde exceptie dient derhalve niet te worden onderzocht.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Enig middel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 4.2.3 VCRO, van artikel 4.3.1 VCRO, van artikel 2.1, 11° van het besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 2010 tot bepaling van de handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, van de beginselen van behoorlijk bestuur: machtoverschrijding, machtsafwending en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij zet in het verzoekschrift uiteen:

"...

1.

Verzoeker verkeerde ten onrechte in de mening dat hij de voorgenomen oprichting van de carport in zijn achtertuin diende te melden.

Verzoeker heeft vervolgens ten onrechte een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning ingediend voor het oprichten van de carport.

2.

De vergunningverlenende overheden : gemeente Lanaken en de Bestendige Deputatie van de Provincie Limburg hebben ten onrechte deze aanvraag beoordeeld als ware het een aanvraag onderworpen aan een stedenbouwkundige vergunningsplicht en / of meldingsplichtige constructie.

Zij hebben hun beslissingen genomen in strijd met art.4.2.3 VCRO en met het Besluit van de Vlaamse Regering tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is en hebben als zodanig gehandeld met machtoverschrijding minstens machtsafwending vermits hun weigeringsbeslissingen gesteund zijn op gronden die noch feitelijk noch juridisch als afdoende gemotiveerd kunnen beschouwd worden.

3.

Het besluit van de Vlaamse Regering tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, bepaalt :

(...)

Hieruit volgde dat verzoeker geen stedenbouwkundige vergunning diende aan te vragen voor de oprichting van de ontworpen carport.

In het bestreden besluit wordt niet aangegeven dat de voorgenomen carport niet zou voldoen aan de voorwaarden van art. 2.1, 11 ° of art. 2.2 van voormeld besluit.

...

Bovendien heeft verzoeker in zijn verzoekschrift (tegen de weigeringsbeslissing van de gemeente Lanaken), waarvan de inhoud alhier als integraal hernomen dient te worden beschouwd (bijlage 3) ook nog alternatieve inplantingsvoorstellen gedaan (o.a. inplanting tot tegen de bestaande scheidingsmuur), voorstellen waarop in de bestreden beslissing in het geheel niet wordt ingegaan hoewel deze waren voorgelegd ter hoorzitting.

Het beroep werd afgewezen op grond van een bij wijze van loutere stijlformule aangehaalde verwijzing naar ART. 4.3.1 VCRO, onder opsomming van een aantal motieven waaruit zou moeten – quod non – volgen dat het aangevraagde onverenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening.

Terwijl art. 4.3.1 par. 2 VCRO de beginselen voorschrijft op grond waarvan de overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening dient te worden beoordeeld:

...

Terwijl van een toetsing aan deze beginselen niets is terug te vinden in de bestreden beslissing.

De motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald om te besluiten tot de weigering zijn, gezien de vrijstelling van vergunningsplicht , dan ook niet pertinent.

...”

De verwerende partij repliceert:

“...

Verzoeker werpt op dat ons college ten onrechte zou hebben geoordeeld dat de werken vergunningsplichtig zijn.

Verzoeker verliest echter uit het oog dat de carport, volgens het bij de aanvraag als bijlage gevoegde plan, wordt ingeplant op 69 cm van de achterperceelsgrens. Dit is korter bij de perceelsgrens dan de grens van ‘1 meter van de perceelsgrenzen in de achtertuin’ die wordt gesteld door artikel 2.1, 11° van het Besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (B.S. 10 september 2010). De werken kunnen bijgevolg dan ook niet beschouwd worden als ‘handelingen met een gering ruimtelijk impact’ waarvoor conform artikel 4.2.3 VCRO in afwijking van artikel 4.2.1 VCRO geen stedenbouwkundige vergunning vereist is.

De beoogde werken waren bijgevolg wel degelijk vergunningsplichtig zoals ons college terecht heeft geoordeeld.

Overigens mag niet uit het oog worden verloren dat de verzoekende partij zélf een vergunning heeft aangevraagd voor de carport en thans dan ook bezwaarlijk ernstig kan betwisten dat de op te richten constructie vergunningsplichtig is.

Van een schending van artikel 4.2.3 VCRO dan wel een schending van het verbod op machtoverschrijding en machtsafwending is er bijgevolg geen sprake.

...

Verzoeker werpt op dat zijn beroep op grond van een stijlformule waarin wordt verwezen naar artikel 4.3.1 VCRO zou zijn afgewezen, zonder dat een toetsing aan de erin opgesomde beginselen zou hebben plaatsgevonden. Verzoeker zou in zijn beroepschrift alternatieve inplantingsvoorstellen hebben gedaan waarop in de beslissing van ons college niet zou zijn ingegaan hoewel deze volgens verzoeker zouden zijn voorgelegd tijdens de hoorzitting.

Eerstens moet worden tegengesproken als zou ons college het beroep van verzoeker hebben afgewezen hierbij gebruik makend van een stijlformule.

Ons college heeft daarentegen zijn beslissing tot weigering van de aangevraagde werken op omstandig gemotiveerde wijze genomen, waarin ondermeer werd gesteld als volgt :

...

Tweedens moet worden vastgesteld dat ons college bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de aangevraagde werken met de vereiste van goede ruimtelijke ordening, wel degelijk de beginselen zoals vermeld in artikel 4.3.1 § 2 VCRO in aanmerking heeft genomen bij het nemen van zijn weigeringsbeslissing. De opmerking van verzoeker is dan ook niet terecht.

Zo werd ondermeer rekening gehouden met de 'functionele inpasbaarheid', het 'ruimtegebruik' en de 'hinderaspecten' (in de zin van artikel 4.3.1 § 2 VCRO) van de beoogde constructie opzichts de onmiddellijke omgeving, nu het perceel van de aanvrager/verzoeker naar afmetingen en vorm een uitzonderlijke configuratie heeft.

Bijna de helft van de oppervlakte van de achtertuin is gesitueerd achter het rechts belendende perceel. Met een totale perceelsdiepte van 23.38 m en een woning met een bouwdiepte van slechts 7 m heeft het belendende perceel een vrije open achtertuin van 12.50 m diep. De inplanting van de carport is integraal achter het belendende perceel voorzien en legt een grotere last op het belendende perceel dan op het eigen perceel. De carport staat ook te dicht achter de gangbare bouwzone op het belendende perceel. Het ruimtelijk evenwicht tussen de aanpalende percelen geraakt door het aangevraagde verstoord.

Mede om al deze redenen werd het aangevraagde strijdig geacht met de goede ruimtelijke ordening en terecht niet vergund.

Derdens moet voor wat betreft de motiveringsplicht worden gewezen op de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen waarin wordt gesteld dat wanneer ons college op basis van artikel 4.7.23, § 1 VCRO uitspraak doet over bij hem ingestelde beroepen tegen beslissingen van het college van burgemeester en schepenen, ons college optreedt als orgaan van actief bestuur en niet als een administratief rechtscollege.

De motiveringsplicht die op hem rust, impliceert dan ook niet dat het college, als vergunningverlenend bestuursorgaan, alle tot staving van het administratief beroep

aangevoerde middelen of argumenten rechtstreeks en punt na punt moet beantwoorden. Wel zal uit de bestreden beslissing moeten blijken op welke met de plaatselijke aanleg en de goede ruimtelijke ordening verband houdende overwegingen ons college zich heeft gesteund om de stedenbouwkundige vergunning al dan niet te verlenen zodat de Raad kan nagaan of bij het nemen van de beslissing werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld en of ons college op grond daarvan in redelijkheid tot de bestreden beslissing kon komen (zie ondermeer : Arrest nr. A/2011/49 van 20 april 2011 in de zaak 2010/316/SA/3/298 ; Arrest nr. A/2011/16 van 1 maart 2011 in de zaak 2010/433/A/2/392).

Ons college is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft deze correct beoordeeld. Ook van een 'kennelijke onredelijkheid' kan er bezwaarlijk sprake zijn. Van 'niet pertinente motieven' zoals door verzoeker wordt opgeworpen is er geenszins sprake. Ons college heeft de motiveringsplicht dan ook niet geschonden.

Vierdens, in zoverre in het beroepschrift van verzoeker al alternatieve inplantingsvoorstellen werden gedaan en deze door verzoeker zouden zijn voorgelegd tijdens de hoorzitting, verliest verzoeker uit het oog dat ons college conform artikel 4.7.21 § 1 VCRO in de beroepsprocedure de aanvraag zoals zij door verzoeker bij het college van burgemeester en schepenen van Lanaken werd ingediend, moet beoordelen. Bijgevolg komt het niet aan ons college toe om in zijn beslissing uitspraak te doen over het al dan niet vergunbare karakter van alternatieve voorstellen die verzoeker in het kader van de beroepsprocedure voor ons college ter sprake zou hebben gebracht.

*Ons college heeft daarentegen in zijn beslissing erop gewezen dat reeds in zijn besluit van 3 juli 2003 in het kader van een eerdere aanvraag tot het oprichten van een garage op het perceel, de suggestie werd gedaan dat een alternatieve inplanting (van de garage) mogelijk is tegen de stallingen achter de aanpalende woning links.
..."*

In de wederantwoordnota dupliceert de verzoekende partij aanvullend dat zij in haar beroepschrift duidelijk had aangegeven dat zij het gevraagde wenste op te richten overeenkomstig het "vrijstellingenbesluit". Ze betoogt dat het niet getuigt van behoorlijk bestuur dat de verwerende partij dit heeft genegeerd. Ze verwijst verder naar artikel 4.4.1, §1 VCRO en stelt dat aangezien beperkte afwijkingen kunnen worden toegestaan op stedenbouwkundige voorschriften, ook een afwijking mogelijk was zoals door haar voorgesteld.

Beoordeling door de Raad

1.

Machtsafwending is de onwettigheid waarbij een bestuursorgaan de bevoegdheid die het bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, aanwendt tot het nastreven van een ander doel en dit ander doel het enige oogmerk van de betrokken bestuurshandeling is.

De bewering van de verzoekende partij dat het bestreden besluit zou aangetast zijn door machtsafwending vermits het gesteund zou zijn op gronden die noch feitelijk, noch juridisch als afdoende gemotiveerd kunnen beschouwd worden, mist juridische grondslag.

De aangevoerde machtsafwending is ongegrond.

2.

In een eerste onderdeel voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 4.2.3 VCRO en met artikel 2.1, 11° van het besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 2010 tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning vereist is.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de aanvraag ten onrechte beoordeelde als vergunningsplichtig en/of meldingsplichtig.

Artikel 4.2.3 VCRO luidt als volgt:

“De Vlaamse Regering bepaalt de lijst van de handelingen met een tijdelijk of occasioneel karakter of met een geringe ruimtelijke impact waarvoor in afwijking van artikel 4.2.1 geen stedenbouwkundige vergunning vereist is.”

Artikel 2.1 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 2010 tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning vereist is, heeft betrekking op “handelingen in, aan en nabij woningen” en luidt als volgt:

“Een stedenbouwkundige vergunning is niet nodig voor de volgende handelingen :

*...
11° van het hoofdgebouw vrijstaande niet voor verblijf bestemde bijgebouwen, met inbegrip van carports, in de zijtuin tot op 3 meter van de perceelsgrenzen of in de achtertuin tot op 1 meter van de perceelsgrenzen. De vrijstaande bijgebouwen kunnen in de achtertuin ook op of tegen de perceelsgrens geplaatst worden als ze tegen een bestaande scheidingsmuur opgericht worden en als de bestaande scheidingsmuur niet gewijzigd wordt. De totale oppervlakte blijft beperkt tot maximaal 40 vierkante meter per goed, met inbegrip van alle bestaande vrijstaande bijgebouwen. De hoogte is beperkt tot 3 meter;
....”*

Los van de vraag of de gevraagde inplanting van de carport kan beschouwd worden als een plaatsing in de “achtertuin” in de zin van vermelde bepaling, moet vastgesteld worden dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de gevraagde inplanting voorzien wordt op 69 cm van de linkerperceelsgrens. De verwerende partij heeft derhalve niet onterecht het gevraagde beoordeeld als vergunningsplichtig. De vaststelling in het bestreden besluit dat de gevraagde constructie op 1 m wordt ingeplant van de “onderlinge perceelsgrens”, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Deze vaststelling in de bestreden beslissing heeft immers betrekking op de afstand van het gevraagde met de rechterperceelsgrens.

Het middelonderdeel is ongegrond.

3.

In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij ten onrechte niet is ingegaan op alternatieve inplantingsvoorstellen die zij formuleerde in haar beroepschrift.

Wanneer de verwerende partij uitspraak doet over een bij haar ingesteld beroep tegen een beslissing van het college van burgemeester en schepenen, treedt zij op als orgaan van het actief bestuur en niet als administratief rechtscollege. Bij de behandeling van het beroep onderzoekt de verwerende partij de aanvraag in haar volledigheid. De motiveringsplicht die op de verwerende partij rust, impliceert niet dat zij, als vergunningverlenend bestuursorgaan, alle tot staving van het administratief beroep aangevoerde middelen of argumenten rechtstreeks en punt na punt moet beantwoorden.

Het is bovendien niet de taak van de verwerende partij om bij de beoordeling van de aanvraag op zoek te gaan naar of te adviseren over voorstellen en alternatieven om het project vergund te krijgen.

In zoverre de verzoekende partij voor het eerst in de wederantwoordnota betoogt dat de bestreden beslissing niet getuigt van behoorlijk bestuur en argumenteert op grond van artikel 4.4.1 VCRO, geeft zij een andere wending aan het middel, hetgeen niet kan op ontvankelijke wijze.

4.

In een derde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat het beroep werd afgewezen met een loutere stijlformule en dat in de bestreden beslissing niets is terug te vinden van de beginselen bepaald in artikel 4.3.1, §2 VCRO. De motieven van de bestreden beslissing acht de verzoekende partij niet pertinent, gezien de vrijstelling van de vergunningsplicht.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat de verwerende partij de aanvraag niet ten onrechte beoordeelde als vergunningsplichtig.

In de bestreden beslissing wordt onder meer overwogen:

“ ...

Overwegende dat vanuit ruimtelijk oogpunt de voorgestelde inplanting van de carport niet kan worden aangenomen; dat inzake uitzicht de constructie met een hoogte van 3m tot op 1m van de onderlinge perceelsgrens een grotere last legt op dit belendende perceel dan op het eigen perceel; dat de carport te dicht achter de gangbare bouwzone op dit belendende perceel staat; dat het ruimtelijk evenwicht tussen de aanpalende percelen verstoord raakt;

...”

De verzoekende partij betwist dit motief niet. Het aangehaald weigeringsmotief volstaat om de verwerping van het beroep afdoende te verantwoorden. De verwerende partij diende de overige aandachtspunten van artikel 4.3.1, §2, lid 1, 1° VCRO niet te onderzoeken, nadat zij had vastgesteld dat het gevraagde niet verenigbaar was met de goede ruimtelijke ordening omwille van het aangehaald motief.

Het middelonderdeel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk, doch ongegrond.
2. De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 25 april 2012, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vierde kamer, samengesteld uit:

Nathalie DE CLERCQ, voorzitter van de vierde kamer,

met bijstand van

Katrien VISSERS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Katrien VISSERS

Nathalie DE CLERCQ